
Osudná třináctka

KAPITOLA 15

Conklin nasedl do mého auta, prohrábl si prsty hnědou ofinu a řekl: „Brady povídal, že je to žaludeční bomba?“
„Že to na ni vypadá.“

Dojeli jsme do Scott Street nedaleko O'Farrell Street a zaparkovali před dvouposchodovým domem s hnědou střechou, jedním z tuctu stejných krčicích se pod propletencem drátů ve stromy lemované ulici ve Western Addition.

Strážník Shelly Adler, jeden z policistů u dveří, nás seznámil s místem činu. Řekl nám, že obětí je běloška – mrtvá na kuchyňské podlaze v kaluži krve. Nenašly se žádné známky vloupání ani konfliktu mezi ní a synem, s nímž bydlela.

„Co se žaludeční bomby týče,“ dodal Adler, „o tom nemám ponětí. Je pořád teplá, takže není mrtvá dlouho. Jmenuje se Belinda Beadleová. Její syn Wesley je nahoře ve svém pokoji s mým parťákem. Tomu klukovi je šestnáct.“

Conklin a já jsme se zapsali do deníku a právě vstoupili do dveří, když po schodech seběhl hnědovlasý chlapec a postavil se nám do cesty. Shora zavolal Adlerův parťák, ale bylo už pozdě.

„Wesi. Dolů nesmíš.“

Chlapec vypadal špatně: bledý, oči vytřeštěné, nejspíš v šoku. Měl na rukávu krev, šmouhu na tváři a jeho tričko jí bylo nasáklé.

Popadl mě za paži. Silně.

„Je to moje *máma*,“ řekl. „Ona *vybuchla*. Jako ti lidé *na mostě*.“

„Pověz mi, co se stalo, Wesi,“ vybídla jsem ho.

Hrud' se mu zvedla, zakryl si oči dlaněmi a rozplakal se. Asi po minutě si lemem trička utřel oči a řekl: „Minulou noc jsem přišel domů pozdě, až nad ránem, a spal jsem ve svém pokoji. Slyšel jsem nějakou ránu. Vyskočil jsem, běžel dolů a našel mámu na podlaze. Valila se z ní krev, odsud.“

Wes se chytil oběma rukama za břicho.

„Snažil jsem se ji přimět, aby něco řekla. Snažil jsem se ji probudit, ale byla *mrtvá*. Byla *mrtvá*.“

Vypadal vyděšeně. Zdrčeně. A mě bolelo při pomýšlení, že už nikdy nezapomene, co toho rána viděl. Že bude mít svou mrtvou matku před očima po zbytek života.

Conklin a já jsme nechali Wese v péči strážníka Adlera, a když jsme podlezi pásku mezi předním pokojem a prošli zbytkem domu, našli jsme Belindu Beadleovou ve zvláštní pozici na kuchyňské podlaze kousek od dřezu. Seděla nakloněná pod úhlem třiceti stupňů k zemi. Světlé vlasy měla učesané. Byla bosá, nalíčená a oblečená v modrém županu.

Jak Adler řekl, byla tam spousta krve. Prosákla předkem županu a slila se do kaluže na podlaze. Vypadalo to, že vytekla z oblasti břicha, ale při tom, jak se tělo naklánělo, jsem neviděla, kde je zraněná. Na rozdíl od oblečení obětí žaludečních bomb v džípu nebyl její oděv na cáry.

Poradila jsem se s Conklinem a pak zavolala Clapperovi a policejnímu lékaři doktoru Massimovi, který měl službu o víkend. Podala jsem hlášení Bradymu a se svým parťákem se vrátila do předního pokoje.

Měla jsem další otázky pro Wesleyho, který seděl na židli obklopený dvěma uniformovanými policisty.

„Nevíš o někom, kdo by chtěl tvojí mamince ublížit?“ zeptala jsem se ho. „Měla nějakého přítele? Přinesl jsi ty nebo maminka domů hamburgery? Nebo nějaké jiné jídlo z restaurace?“

Odpověděl ne, ne, ne a ne.

Když dorazila dodávka z laboratoře, požádala jsem strážníka Adlera, aby odvedl Wese do svého auta a dělal mu chvíli společnost.

Domek zaplavili odborníci na místo činu. Conklin a já jsme stáli stranou, zatímco fotografovali tělo a všechno okolo něj. Řekla jsem jim, aby otevřeli odpadkový koš v kuchyni. Neviděla jsem žádné obaly od hamburgerů ani od jiného jídla z rychlého občerstvení.

Po příchodu policejního lékaře tělo obrátili a položili na prostěradlo.

A tehdy Clapperovi technici objevili pod tělem paní Bead- leové glock.

„Udělejte test na částičky střelného prachu, ano?“ požádala jsem techniky.

Zatímco jeden technik otíral tamponem ruku paní Beadleové, rozhrnul doktor Massimo její župan.

„Není to oficiální, ale na první pohled se zdá, že smrt způsobila kulka vystřelená z bezprostřední vzdálenosti do srdce.“

Pokud si Belinda Beadleová způsobila smrt sama, jak se zdálo, chtěla zřejmě pohřeb v otevřené rakvi. A možná si myslela, že její syn není doma, když si brala život.

„Test na pravé ruce je pozitivní,“ oznámil technik a ukázal mi zkumavku.

Conklin a já jsme odvezli Wese Beadleho do Budovy spravedlnosti a dali mu čisté tričko s nápisem SFPD. Pak jsme nahráli jeho výpověď. Pověděl nám, že ano, jeho matka měla zbraň. Ano, byla to její zbraň. Ano, byla v poslední době smutná. Ale nevěděl, že je *tak* smutná. A ano, v pátek v noci se často nevracel domů.

Wes plakal, obviňoval se, že byl špatný syn, a já to prostě musela udělat. Vstala jsem, rozevřela náruč a on se ke mně přitiskl a pevně mě objal.

V té době už přišli lidé z Úřadu pro ochranu dětí. Wes měl strýčka Roberta, který žil nahoře na pobřeží, a já slíbila, že mu budu volat, dokud ho neseženu.

Mluvila jsem s Robertem Beadlem a právě mu řekla o událostech toho rána, když mi zapípala upomínka nastavená v mobilu. Co to má být?

Nemohla jsem tomu uvěřit. Svatba začínala za tři čtvrtě hodiny – a Conklin a já jsme byli pořád ještě v pracovním.

Já osobně nesměla Yukinu svatbu propásnout.

To jsem prostě nemohla dovolit.

KAPITOLA 16

Dala jsem Conklinovi klíčky od svého auta a zavolala manželovi. „Tohle je stav nouze, Joe. S.O.S.“

Joeovi trvalo skoro půl hodinu, než dorazil do Baráku. Na sobě měl oblek za dva tisíce dolarů, který už skoro nikam nenesil, a na háčku nad zadním sedadlem jeho mercedesu visely moje sexy značkové šaty.

Dokonce ho napadlo přivést mi boty.

A kosmetickou taštičku.

Miluju svého manžela. *Miluju ho.*

Skočila jsem na zadní sedadlo a Joe vyrazil slavnými, horské dráze podobnými ulicemi San Franciska rychlostí blížící se rychlosti zvuku.

Bojovala jsem vzadu se spodním prádlem, háčky a zipy, zatímco auto stoupalo do kopců a řítilo se dolů. Byla to pořádná divočina. A *největší* divočina bylo líčení. Dívala jsem se na sebe do pět centimetrů širokého zrcátka a dělala, co mohla, abych nepřetáhla. Navoněla jsem se také parfémem a stříkla trochu i na Joea.

„Hej,“ řekl. „Dávej pozor, blondýno.“

Přijeli jsme k radnici a zaparkovali na podzemním parkovišti s rezervou asi dvou nebo tří vteřin. Bylo skvělé, že se Yuki vdávala na radnici, v té úžasné budově, tak povědomé nám všem od policie, kteří jsme jí neustále procházeli.

A svatba se konala v Obřadní rotundě.

Joe mě popadl za ruku a utíkali jsme po schodech nahoru do té krásné kruhové místnosti obložené růžovým mramorem z Tennessee. Na úpatí schodiště stál hlouček asi padesáti lidí čekajících na začátek obřadu.

Uviděla jsem Bradyho, vyššího než skoro všichni ostatní, se světlými vlasy spadajícími volně na ramena. Na sobě měl břidlicově modrý oblek, ve kterém vypadal jako filmová hvězda.

Brady se obrátil ke mně a já spatřila Yuki, skandálně krásnou v pouzdrových šatech z bílého saténu, s vlasy vyčesanými nahoru a upevněnými perlovým hřebínkem. Její kytici tvořily smetanové pivoňky propletené růžovými stuhami. Ach bože.

Brady s Yuki jako by vystoupili z rubriky Styl v *Chronicle*, kde je zvolili nejkrásnějším párem roku.

„Tak fajn, už můžeme začít,“ zavolala Yuki. „Lindsay je tady.“ Pak se prostorem rozlehl její smích a Yuki předvedla malý taneček, který sama vymyslela. Brady se nikdy moc nahlas nesmál. Vlastně to mohlo být poprvé, kdy jsem uslyšela jeho srdečné „ha, ha, ha“.

Soudce James Devine měl na sobě černý oblek se žlutým motýlkem. Odkášlal si, a když se svatební hosté seřadili pod schody, vyšli Yuki a Brady bok po boku nahoru. Stanuli proti soudci pod klenbou ze čtyřiadvacetikarátového zlata jako postavičky na nejvyšší vrstvě neobyčejného růžového svatebního dortu.

Jejich sliby byly prosté, časově úsporné.

„Vážení přátelé a příbuzní, shromáždili jsme se zde, abychom byli svědky vstupu tohoto muže a této ženy do manželství.“

Zavzpomínala jsem na svou vlastní nedávnou svatbu a ve svém srdci jsem byla s Yuki a Bradym, když si vyměňovali sliby a prsteny.

Soudce Devine řekl: „Na východní stěně je úžasná rytina Otce času. Nápis zní: ‚San Francisco, ó překrásné město našich srdcí, které jsi bylo zkoušeno a shledáno dobrým. Zachovej si svého ducha, ať je budoucnost tvá.‘

Právě to přeji vám dvěma.

A teď prohlašuji tebe, Jacksone, a tebe, Yuki, mužem a ženou. Jacksone, můžeš políbit nevěstu.“

Brady vzal Yukin obličej do dlaní, políbil ji a pak ji zvedl do náručí. Za hlasitého jásotu snesl naší drahou přítelkyni ze schodů.

Můj manžel mě políbil a pronesl: „Miluju tě, blondýno. Hrozně moc.“

Pověděla jsem mu, že ho taky hrozně moc miluju.

Všichni jsme vyběhli na ulici ve svatebních úborech jako hejno tropických ptáků.

Byla jsem připravená tančit.